

[Prima Pagină](#) > ... > [Introducerea Unei Acțiuni În Justiție](#) > [Unde Și Cum](#) > [Ce Lege Se Aplică](#) > [Poland](#)

Ce lege se aplică

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Polonia

NOTĂ: Răspunsurile oferite mai jos NU SE APLICĂ situațiilor reglementate de dreptul Uniunii

1 Izvoarele normelor în vigoare

1.1 Normele de drept intern

Legea privind dreptul internațional privat din 4 februarie 2011 (text consolidat: Monitorul Oficial din 2015, actul 1792) (denumită în continuare „LDIP”).

1.2 Convențiile internaționale multilaterale

Convenția de la Haga din 17 iulie 1905 privind privarea de drepturi civile și măsurile similare de protecție

Convenția de la Haga din 5 octombrie 1961 privind conflictele de legi referitoare la forma dispozițiilor testamentare

Convenția de la Haga din 5 octombrie 1961 privind competențele autorităților și legea aplicabilă în materia protecției minorilor

Convenția de la Haga din 4 mai 1971 privind legea aplicabilă în caz de accidente rutiere

Convenția de la Haga din 2 octombrie 1973 privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere

Convenția privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale, deschisă spre semnare la Roma la 19 iunie 1980

Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea, executarea și cooperarea cu privire la răspunderea părintească și măsurile privind protecția copiilor

1.3 Principalele convenții bilaterale

Polonia a semnat o serie de acorduri bilaterale privind actele juridice, care stabilesc, de asemenea, norme privind conflictul de legi. Printre acestea se numără atât acordurile cu statele membre ale UE, cât și cu țările terțe. Întrucât actele care sunt obligatorii pentru statele membre ale UE și care includ norme privind conflictul de legi din diferite materii au prioritate față de acordurile bilaterale încheiate între statele membre, în principiu, în prezent, numai acordurile cu țări terțe sunt foarte importante din punct de vedere practic.

Printre acestea se numără acordurile cu Belarus (26 octombrie 1994), Rusia (16 septembrie 1996), Ucraina (24 mai 1993), Republica Populară Democrată Coreeană (28 septembrie 1986), Cuba (18 noiembrie 1982), Vietnam (22 martie 1993) și, prin succesiune (pe baza acordului cu Iugoslavia din data de 6 februarie 1960), cu Bosnia și Herțegovina, Muntenegru și Serbia.

2 Punerea în aplicare a normelor privind conflictul de legi

2.1 Obligația judecătorului de a aplica din proprie inițiativă normele privind conflictul de legi

Da, instanța aplică normele privind conflictul de legi *ex officio*. De asemenea, instanța aplică legea străină *ex officio* atunci când o normă privind conflictul de legi identifică respectiva lege ca fiind aplicabilă unei probleme specifice.

2.2 Retrimiteria

Conform articolului 5 din LDIP, dreptul polonez permite numai retrimiteria de gradul I.

Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care legea aplicabilă a fost determinată:

- 1) prin alegere;
- 2) în funcție de forma actului juridic;
- 3) în funcție de obligațiile contractuale, obligațiile necontractuale sau actele juridice unilaterale în cazul cărora prezenta lege prevede legislația aplicabilă.

2.3 Schimbarea punctului de legătură

2.4 Excepții de la aplicarea generală a normelor privind conflictul de legi

Derogările de la aplicarea legislației prevăzute de normele privind conflictul de legi referitoare la relația juridică au fost stabilite la articolele 3 și 10 din LDIP.

Articolul 3 alineatul (1). În cazul în care legea prevede aplicarea lex patriae și este imposibil să se stabilească cetățenia persoanei în cauză, în care persoana nu are cetățenie sau nu poate fi stabilit conținutul lex patriae, atunci se aplică legea statului de domiciliu și, în cazul în care persoana nu are domiciliu, se aplică legea țării în care își are reședința obișnuită.

Articolul 10 alineatul (1). În cazul în care este imposibil să se stabilească circumstanțele care determină legea aplicabilă, se aplică legea cu care raportul juridic are cea mai strânsă legătură. În plus, dreptul polonez se aplică în cazul în care este imposibil să se determine, într-un interval de timp rezonabil, conținutul legii străine aplicabile.

De asemenea, articolul 67 din LDIP prevede că, în cazul în care legea aplicabilă nu a fost identificată în LDIP, în reglementările specifice, în acordurile internaționale ratificate și executorii în Polonia sau în dreptul Uniunii, atunci legea aplicabilă raportului juridic ar trebui să fie legea țării cu care acest raport are cele mai strânse legături.

2.5 Proba legii străine

Instanța identifică și aplică *ex officio* legea străină *ex officio* – Legea privind organizarea instanțelor ordianre din 27 iulie 2001 (text consolidat: Monitorul Oficial din 2019, actul 52, cu modificările ulterioare).

3 Normele privind conflictul de legi

3.1 Obligații contractuale și acte juridice

Normele relevante privind conflictul de legi consacrate în LDIP:

Articolul 28 alineatul (1): Legea aplicabilă obligațiilor contractuale se determină potrivit Regulamentului nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177 din 4 iulie 2008, p. 6). Dispozițiile regulamentului se aplică, după caz, obligațiilor contractuale excluse din domeniul său de aplicare prin articolul 1 alineatul (2) litera (j) din regulamentul menționat la alineatul (1).

Conform articolului 29 alineatul (1) din LDIP, în cazul în care legea poloneză prevede o obligație de asigurare, contractul de asigurare va fi supus legii poloneze.

2. În cazul în care legislația unui stat membru al Spațiului Economic European, care prevede o obligație de asigurare, impune aplicarea legii din acest stat membru asupra contractului de asigurare, se va aplica legea aceluși stat.

Articolul 30 alineatul (1) Cu excepția cazurilor prevăzute în regulamentul menționat la articolul 28, alegerea legii unei țări care nu este stat membru al Spațiului Economic European în privința unui contract care are o legătură strânsă cu teritoriul a cel puțin unui stat membru nu poate priva consumatorii de protecția acordată în temeiul legislației poloneze de transpunere a următoarelor directive:

1) Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO L 95 din 21 aprilie 1993, p. 29; JO UE ediția specială în limba poloneză, capitolul 15, volumul 2, p. 288);

2) (abrogată);

3) Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe (JO L 171 din 7 iulie 1999, p. 12); JO UE ediția specială în limba poloneză, capitolul 15, volumul 4, p. 223);

4) Directiva 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum și de modificare a Directivei 90/619/CEE a Consiliului și a Directivelor 97/7/CE și 98/27/CE (JO L 271 din 9 octombrie 2002, p. 16; JO UE ediția specială în limba poloneză, capitolul 6, volumul 4, p. 321);

5) Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO L 133 din 22 mai 2008, p. 66, astfel cum a fost modificată).

2. În cazul în care legea aplicabilă unui contract care intră sub incidența Directivei 2008/122/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 ianuarie 2009 privind protecția consumatorilor în ceea ce privește anumite aspecte referitoare la contractele privind dreptul de folosință a bunurilor pe durată limitată, la contractele privind produsele de vacanță cu drept de folosință pe termen lung, precum și la contractele de revânzare și de schimb (JO L 33 din 3 februarie 2009, p. 10) este legea unei țări care nu este stat membru al Spațiului Economic European, consumatorii nu trebuie să fie privați de protecția de care beneficiază în temeiul legislației poloneze de transpunere a acestei directive:

1) în cazul în care oricare din bunurile imobile este situat într-unul dintre statele membre sau

2) în privința unui contract care nu are legătură directă cu bunul imobil, dacă agentul economic își desfășoară activitățile comerciale sau profesionale într-un stat membru sau transferă în orice mod aceste activități într-un stat membru, iar contractul se încadrează în activitatea respectivă.

Articolul 31. O obligație care rezultă dintr-o garanție, alta decât o cambie sau un cec, este guvernată de legea țării în care respectiva garanție a fost executată sau constituită.

Articolul 32 alineatul (1) O obligație care rezultă dintr-un act juridic unilateral este guvernată de legea aleasă de partea care îndeplinește actul. În cazul în care sunt cunoscute ambele părți ale unei asemenea obligații, prin acordul părților, se va alege, modifica sau suprima legea aplicabilă actului juridic.

2. În cazul în care legea nu este aleasă în mod expres, o obligație care rezultă dintr-un act juridic unilateral este guvernată de legea țării în care își are reședința obișnuită sau sediul social persoana care îndeplinește actul. Atunci când situația de fapt sugerează că obligația are o legătură mai strânsă cu legea unei alte țări, se aplică legea respectivei țări.

...

Conform articolului 36, efectele cesiunii de creanță față de terți sunt guvernate de legea țării aplicabilă

creanțelor cedate.

Articolul 37. Legea aplicabilă preluării de datorie este legea țării care guvernează datoria preluată.

Articolul 38. Efectul modificării valorii unei valute asupra valorii unei datorii este evaluat în conformitate cu legea aplicabilă datoriei.

3.2 Obligații extracontractuale

Normele relevante privind conflictul de legi sunt consacrate în LDIP:

Articolul 33. Legea aplicabilă obligațiilor care rezultă din alte fapte decât actele juridice este stabilită prin Regulamentul nr. 864/2007/CE al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II) (JO L 199, 31 iulie 2007, p. 40).

Articolul 34. Convenția de la Haga din 4 mai 1971 privind legea aplicabilă în caz de accidente rutiere (Monitorul Oficial din 2003, nr. 63, actul 585) stabilește legea care guvernează răspunderea necontractuală a terților care rezultă din accidente rutiere.

Articolul 35. Răspunderea terților pentru acțiunile și omisiunile organismelor care exercită autoritatea publică într-o anumită țară este guvernată de legea acelei țări.

3.3 Statutul persoanei, aspectele legate de starea civilă (nume, domiciliu, capacitate)

Normele privind conflictul de legi care se aplică statutului persoanelor fizice:

În cazul persoanelor fizice, capacitatea juridică și capacitatea de a încheia acte juridice este reglementată de lex patriae [articolul 11 alineatul (1)].

2. În cazul în care o persoană fizică încheie un act juridic în cadrul activității sale, este suficient ca aceasta să aibă capacitatea de a încheia respectivul act în conformitate cu legea țării în care se desfășoară acea activitate.

3. Alineatul (1) nu împiedică aplicarea legii care guvernează actul juridic dacă prevede cerințe specifice cu privire la capacitatea de a încheia respectivul act juridic.

Conform articolului 12, în cazul în care un acord a fost semnat de părți care se află în aceeași țară, o persoană fizică care are capacitatea să semneze acordul în conformitate cu legea acelei țări poate invoca incapacitatea în conformitate cu legea menționată la articolul 11 alineatul (1) numai în cazul în care cealaltă parte a cunoscut această incapacitate la momentul semnării acordului sau în cazul în care necunoașterea acestei incapacități se datorează culpei celeilalte părți din momentul semnării actului.

2. O persoană fizică care îndeplinește un act juridic unilateral și care are capacitatea de a-l îndeplini în temeiul legislației țării în care este îndeplinit actul poate invoca incapacitatea în conformitate cu legea menționată la articolul 11 alineatul (1) numai în cazul în care acest lucru nu va aduce atingere drepturilor unei alte persoane care, acționând cu diligența necesară, a pornit de la premisa că persoana care îndeplinește respectivul act juridic a avut capacitatea necesară în acest sens.

3. În cazul în care o persoană fizică acționează prin intermediul unui reprezentant, aplicabilitatea alineatelor (1) și (2) este determinantă de împrejurările relevante cu privire la reprezentant.

4. Alineatele (1) și (2) nu se aplică actelor juridice privind familia și tutela sau succesiunile și nici reglementărilor privind bunurile imobile situate în altă țară decât țara în care a fost încheiat actul juridic.

Conform articolului 13 alineatul (1), incapacitatea juridică este guvernată de lex patriae a persoanei fizice incapabile. În cazul în care o instanță poloneză se pronunță asupra incapacității unui cetățean străin, se aplică legislația poloneză.

Articolul 14 alineatul (1) impune aplicarea lex patriae în cazul în care se presupune sau se declară moartea unei persoane fizice. În cazul în care o instanță poloneză se pronunță asupra presupunerii sau declarării morții unui cetățean străin, se aplică legislația poloneză.

Conform articolului 16 alineatul (1), drepturile privind personalitatea unei persoane fizice sunt guvernate de lex patriae.

O persoană fizică ale cărei drepturi privind personalitatea sunt amenințate sau au fost încălcate poate solicita protecție în temeiul legii țării pe teritoriul căreia a avut loc evenimentul care a determinat respectiva amenințare sau încălcare sau în temeiul legii țării pe teritoriul căreia s-au produs efectele încălcării.

În cazul în care drepturile privind personalitatea unei persoane fizice au fost încălcate prin mass-media, dreptul la replică, la rectificare sau la o măsură de protecție similară este guvernat de legea țării în care editorul sau radiodifuzorul își are sediul social sau locul de reședință obișnuit.

3.4 Stabilirea filiației, inclusiv adopția

3.4.1 Stabilirea filiației

Normele privind conflictul de legi aplicabile relațiilor dintre părinți și copii (LDIP):

Filiația unui copil poate fi stabilită sau contestată în conformitate cu lex patriae a copilului de la momentul nașterii [articolul 55 alineatul (1) din LDIP]. În cazul în care lex patriae a copilului de la momentul nașterii nu permite stabilirea paternității prin hotărâre judecătorească, stabilirea paternității prin hotărâre judecătorească este guvernată de lex patriae a copilului de la momentul stabilirii filiației sale. Recunoașterea unui copil este guvernată de lex patriae a copilului de la momentul recunoașterii. În cazul în care legea respectivă nu prevede recunoașterea unui copil, se aplică lex patriae a copilului de la momentul nașterii, cu condiția să permită această recunoaștere. Recunoașterea unui copil conceput sau nenăscut este guvernată de lex patriae a mamei de la momentul recunoașterii.

Conform articolului 56 alineatul (1) din LDIP, Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea, executarea și cooperarea cu privire la răspunderea părintească și măsurile privind protecția copiilor (JO L 151 of 11 June 2008, p. 39; Jurnalul Oficial 2010/172, punctul 1158) stabilește legea aplicabilă răspunderii părintești și drepturilor de încredințare.

În cazul în care reședința obișnuită a unui copil se schimbă într-o țară care nu este semnatară a convenției menționate la alineatul (1), din acest moment, legea țării respective va guverna condițiile de aplicare a măsurilor impuse în țara în care copilul a avut reședința obișnuită.

Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea, executarea și cooperarea cu privire la răspunderea părintească și măsurile privind protecția copiilor stabilește legea aplicabilă tutelei copiilor (articolul 59 din LDIP).

În cazul în care reședința obișnuită a unui copil se schimbă într-o țară care nu este semnatară a convenției menționate la alineatul (1), din acest moment, legea țării respective va guverna condițiile de aplicare a măsurilor impuse în țara în care copilul a avut reședința obișnuită.

3.4.2 Adopția

Conform articolului 57 din LDIP, adopția este guvernată de lex patriae a părintelui care face adopția.

Adopția comună efectuată de soți este guvernată de lex patriae comună a acestora. În cazul în care nu există o lex patriae comună a soților, legea aplicabilă este legea țării în care ambii soți își au domiciliul și, în cazul în care aceștia nu își au domiciliul în aceeași țară, atunci legea aplicabilă este legea țării în care ambii soți își au reședința obișnuită. În cazul în care soții nu își au reședința obișnuită în aceeași țară, legea aplicabilă este legea țării cu care ambii soți au cele mai strânse legături.

Astfel cum se menționează la articolul 58 din LDIP, adopția este imposibilă fără aplicarea lex patriae a persoanei care urmează să fie adoptată în privința consimțământului acesteia, a consimțământului reprezentantului său legal și a consimțământului autorității competente, precum și în privința oricăror restricții privind adopția în urma schimbării domiciliului într-o altă țară.

3.5 Căsătoria, cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună, parteneriatele, divorțul, separarea judiciară, obligațiile de întreținere

3.5.1 Căsătoria

Capacitatea de a încheia o căsătorie este stabilită în conformitate cu lex patriae a fiecărei părți de la momentul încheierii căsătoriei (articolul 48 din LDIP.)

În conformitate cu dispozițiile articolului 49 alineatul (1), forma în care este încheiată căsătoria este guvernată de legea țării în care aceasta este încheiată. În cazul în care căsătoria este încheiată în afara Poloniei, este suficient să respecte cerințele lex patriae a ambilor soți sau legea de la domiciliul sau reședința obișnuită a ambilor soți de la momentul încheierii căsătoriei.

Conform articolului 50 din LDIP, legea menționată la articolele 48 și 49 se aplică mutatis mutandis efectelor incapacității de a încheia căsătoria și în cazul nerespectării cerințelor referitoare la forma în care este încheiată căsătoria.

Relațiile personale ale soților și regimul matrimonial sunt guvernate de lex patriae comună a acestora [articolul 51 alineatul (1)]. În cazul în care nu există o lex patriae comună a soților, legea aplicabilă este legea țării în care ambii soți își au domiciliul și, în cazul în care aceștia nu își au domiciliul în aceeași țară, atunci legea aplicabilă este legea țării în care ambii soți își au reședința obișnuită. În cazul în care soții nu își au reședința obișnuită în aceeași țară, legea aplicabilă este legea țării cu care ambii soți au cele mai strânse legături.

3.5.2 Cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună și parteneriatele-

Nu există

3.5.3 Divorțul și separarea judiciară

Conform articolului 54 din LDIP, desfacerea căsătoriei este guvernată de lex patriae comună a soților de la momentul în care solicită desfacerea căsătoriei. În cazul în care soții nu au o lex patriae comună, legea aplicabilă este legea țării în care ambii soți își au domiciliul la momentul în care solicită desfacerea căsătoriei și, în cazul în care aceștia nu au domiciliu comun în momentul în care solicită desfacerea căsătoriei, legea aplicabilă este legea țării în care soții au avut ultima reședință obișnuită comună, cu condiția ca aceasta să fie în continuare reședința obișnuită a unuia dintre soți. Legea poloneză se aplică în cazul în care nu există împrejurări care să permită stabilirea legii aplicabile.

Dispozițiile de mai sus se aplică mutatis mutandis în cazul separării soților.

3.5.4 Obligațiile de întreținere

Conform articolului 63, legea aplicabilă obligației de întreținere este stabilită de Regulamentul (CE) nr. 4/2009 al Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere (JO L 7 din 10 ianuarie 2009, p. 1).

3.6 Regimul proprietății matrimoniale

Relațiile personale ale soților și regimul matrimonial sunt guvernate de lex patriae comună a acestora [articolul 51 alineatul (1)]. În cazul în care nu există o lex patriae comună a soților, legea aplicabilă este legea țării în care ambii soți își au domiciliul și, în cazul în care aceștia nu își au domiciliul în aceeași țară, atunci legea aplicabilă este legea țării în care ambii soți își au reședința obișnuită. În cazul în care soții nu își au reședința obișnuită în aceeași țară, legea aplicabilă este legea țării cu care ambii soți au cele mai strânse legături.

Conform articolului 52 alineatul (1) din LDIP, soții pot alege lex patriae a unuia dintre soți, sau legea țării în care unul dintre soți își are domiciliul sau reședința obișnuită ca lege aplicabilă regimului matrimonial al acestora. Legea poate fi aleasă, de asemenea, înaintea încheierii căsătoriei.

Convențiile matrimoniale sunt guvernate de legea aleasă de părți în conformitate cu alineatul (1). În cazurile în care legea nu este aleasă în mod expres, convenția matrimonială este guvernată de legea aplicabilă relațiilor personale dintre soți și regimului matrimonial de la momentul semnării convenției. Atunci când se alege legea

care guvernează regimul matrimonial sau convenția matrimonială, este suficient să se mențină forma cerută pentru convențiile matrimoniale în conformitate cu legea aleasă sau cu legea țării în care a fost aleasă legea.

3.7 Testamente și succesiuni

Legea aplicabilă succesiunii este stabilită în Regulamentul (UE) nr. 650/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor (JO L 201 din 27 iulie 2012, p. 107, astfel cum a fost modificat).

3.8 Proprietatea reală

Conform articolului 41 alineatul (1) din LDIP, dreptul de proprietate și alte drepturi patrimoniale sunt guvernate de legea țării în care se află bunul. Dobândirea și pierderea dreptului de proprietate și dobândirea, pierderea sau modificarea conținutului sau preemțiunii altor drepturi patrimoniale sunt guvernate de legea țării în care s-a aflat bunul respectiv la momentul producerii evenimentului care a produs efectele juridice menționate mai sus.

3.9 Insolvența

Normele privind conflictul de legi care stabilesc legea aplicabilă procedurilor de faliment sunt prevăzute în Legea privind falimentul din 28 februarie 2003 (text consolidat: Monitorul Oficial din 2019, actul 498):

Conform articolului 460 din Legea privind falimentul, procedurilor de faliment deschise în Polonia li se aplică legislația poloneză, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel.

Conform articolului 461 din Legea privind falimentul, munca prestată de lucrători angajați într-un alt stat membru al UE sau într-un stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS) care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European este reglementată de legea aplicabilă contractului lor de muncă.

Legea care stabilește dacă un anumit bun este un bun imobil este legea aplicabilă la locul în care este situat respectivul bun.

Acordurile privind exploatarea sau cumpărarea de bunuri imobile situate într-un alt stat membru al UE sau într-un stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS) care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European sunt reglementate de legea țării în care este situat bunul imobil.

Drepturile aferente bunurilor imobile situate într-un alt stat membru al UE sau într-un stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS) care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European sau cele aferente navelor maritime sau aeronavelor sunt reglementate de legea țării în care este ținut registrul relevant.

Declararea falimentului nu trebuie să încalce drepturile creditorilor sau ale oricăror terți care grevează active sau alte bunuri ale părții aflate în stare de faliment situate într-un alt stat membru al Uniunii Europene sau într-un stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS) care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European, fără a exclude orice părți organizate ale bunurilor și, în special, dreptul de a înstrăina bunuri pentru a acoperi orice datorii sau dreptul de a acoperi datoriile din beneficii generate de proprietate, drepturi de gaj și ipotecare, dreptul de a cere eliberarea bunurilor de către persoanele responsabile de acestea împotriva voinței părții autorizate sau dreptul de utilizare a bunului în calitate de fiduciar (articolul 462 din Legea privind falimentul). Această dispoziție se aplică drepturilor personale și pretențiilor înscrise în registrele funciare și ipotecare și în alte registre publice a căror exercitare sau urmărire are ca rezultat crearea drepturilor menționate mai sus.

Conform articolului 463 alineatul (1) din Legea privind falimentul, rezervarea dreptului de proprietate către vânzător în cadrul unui contract de vânzare nu se stinge ca urmare a declarării falimentului unei bănci naționale care este cumpărătorul bunului care face obiectul contractului dacă, în momentul declarării falimentului, obiectul contractului era situat într-un alt stat membru al Uniunii Europene sau într-un stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS) care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European.

Declararea falimentului unei bănci naționale care înstrăinează un activ nu poate sta la baza retragerii din contractul de vânzare dacă obiectul vânzării a fost transferat înaintea declarării falimentului și obiectul vânzării se afla în străinătate la momentul declarării falimentului.

Conform articolului 464, exercitarea drepturilor care, pentru a fi create, pentru a exista sau pentru a fi înstrăinate, trebuie înscrise într-un registru, trebuie prezentate într-un cont sau trebuie depozitate într-un depozit central, este guvernată de legea țării în care sunt ținute aceste registre, conturi sau depozite.

Fără a aduce atingere articolului 464, dreptul de răscumpărare este guvernat de legea aplicabilă obligațiilor contractuale care guvernează acordul care dă naștere dreptului respectiv.

Fără a aduce atingere articolului 464, legea aplicabilă obligațiilor contractuale care guvernează tranzacțiile încheiate pe piața reglementată se aplică acordurilor semnate în cadrul tranzacțiilor efectuate pe piața reglementată în sensul Legii privind tranzacțiile cu instrumente financiare din 29 iulie 2005.

Compensarea prevăzută la articolul 467 din Legea privind falimentul este guvernată de legea privind obligațiile contractuale care se aplică acordului de compensare.

În plus, conform articolului 467¹ din Legea privind falimentul, declararea falimentului nu trebuie să încalce dreptul creditorului de a face compensația între obligația sa și obligația părții aflate în faliment în cazul în care acest lucru este permis în conformitate cu legea aplicabilă obligației părții aflate în faliment.

Aplicabilitatea și valabilitatea unui act juridic încheiat după declararea falimentului și care constă în înstrăinarea unui bun imobil, a unei nave maritime sau a unei aeronave care trebuie înscrisă într-un registru, sau în înstrăinarea drepturilor care, pentru a fi create, pentru a exista sau pentru a fi înstrăinate, trebuie să fie înscrise într-un registru, trebuie să fie prezentate într-un cont sau să fie depozitate într-un depozit central, sunt guvernate de legea țării în care este situat bunul sau în care sunt ținute aceste registre, conturi sau depozite.

Conform articolului 469 din Legea privind falimentul, dispozițiile privind inaplicabilitatea și nulitatea unui act juridic încheiat în detrimentul creditorilor nu se aplică în cazul în care legea aplicabilă actului nu permite ca actele juridice încheiate în detrimentul creditorilor să fie considerate inaplicabile.

Conform articolul 470 din Legea privind falimentul, efectele declarării falimentului asupra unui litigiu pendinte în fața unei instanțe a unui stat membru al Uniunii Europene sau a unui stat membru al Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS) care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European sunt evaluate în conformitate cu legea țării în care se tranșează litigiul.

■ Ultima actualizare: 03/09/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.